

Moartea caprioarei

de Nicolae Labis

poezie recitata de Lili Craita in seara de 4 iun.1988, la a 30-a intalnire aniversara, cu putin timp inainte de a ne parasi pentru totdeauna

Seceta a ucis orice boare de vant.
Soarele s-a topit si a curs pe pământ.
A rămas cerul fierbinte si gol.
Ciuturile scot din fantana namol.
Peste paduri tot mai des focuri, focuri,
Danseaza salbatice, satanice jocuri.
Mă iau dupa tata la deal printre tarsuri,
Si brazii mă zgarie, rai si uscati.
Pornim amandoi vanatoarea de capre,
Vanatoarea foametei în muntii Carpati.
Setea mă naruie. Fierbe pe piatra
Firul de apa prelins din cismea.
Tampla apasa pe umar. Pasesc ca pe-o alta
Planeta, imensa si grea.

Asteptam intr-un loc unde inca mai suna,
Din strunele undelor line, izvoarele.
Când va scapata soarele, când va licari luna,
Aici vor veni să s-adape
Una cate una caprioarele.

Spun tatii ca mi-i sete si-mi face semn să tac.
Ametitoare apa, ce limpede te clatini!
Mă simt legat prin sete de vietatea care va muri
La ceas oprit de lege si de datini.

Cu fosnet vestejit rasufla valea.
Ce-ngrozitoare inserare pluteste-n univers!
Pe zare curge sange si pieptul mi-i rosu, de parca
Mainile pline de sange pe piept mi le-am sters.

Ca pe-un altar ard ferigi cu flacari vinetii,
Si stelele uimite clipira printre ele.
Vai, cum as vrea să nu mai vii, să nu mai vii,
Frumoasa jertfa a padurii mele!

Ea s-arata saltand si se opri
Privind în jur c-un fel de teama,
Si narile-i subtiri infiorara apa
Cu cercuri lunecoase de arama.

Sticlea în ochii-i umezi ceva nelamurit,
Stiam ca va muri si c-o s-o doara.
Mi se parea ca retraiesc un mit

Cu fata prefacuta-n caprioara.
De sus, lumina palida, lunara,
Cernea pe blana-i calda flori calde de cires.
Vai cum doream ca pentru-intaia oara
Bataia pustii tatii să dea gres!

Dar vaile vuira. Cazuta în genunchi,
Ea ridicase capul, il clatina spre stele,
Il pravali apoi, starnind pe apa
Fugare roiuri negre de margele.
O pasare albastra zvacnise dintre ramuri,
Si viata caprioarei spre zarile tarzii
Zburase lin, cu tipat, ca pasarile toamna
Când lasa cuiburi sure si pustii.

Impleticit m-am dus si i-am inchis
Ochii umbrosi, trist strajuiti de coarne,
Si-am tresarit tacut si alb când tata
Mi-a suierat cu bucurie: - Avem carne!

Spun tatii ca mi-i sete si-mi face semn să beau.
Ametitoare apa, ce-ntunecat te clatini!
Mă simt legat prin sete de vietatea care a murit
La ceas oprit de lege si de datini...
Dar legea ni-i desarta si straina
Când viata-n noi cu greu se mai anina,
Iar datina si mila sunt desarte,
Când soru-mea-i flamanda, bolnava si pe moarte.

Pe-o nara pusca tatii scoate fum.
Vai, fără vant alearga frunzarele duium!
Inalta tata foc infricosat.
Vai, cat de mult padurea s-a schimbat!
Din ierburi prind în maini fără să stiu
Un clopotel cu clinchet argintiu...
De pe frigare tata scoate-n unghii
Inima caprioarei si rarunchii.

Ce-i inima? Mi-i foame! Vreau să traiesc si-as vrea
Tu, iarta-mă, fecioara - tu, caprioara mea!
Mi-i somn. Ce nalt îi focul! Si codrul, ce adânc!
Plang. Ce gandeste tata? Mananc si plang. Mananc!